

Dosar nr.

**COD OPERATOR 3074 – CONFIDENTIAL
DATE CU CARACTER PERSONAL**

**ROMÂNIA
TRIBUNALUL
SECTIA I CIVILĂ SI DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV
ÎNCHEIERE**

**Sedința publică din data de
Instanța constituită din:
Președinte judecător
Asistent judiciar
Asistent judiciar
Grefier**

Pe rol se află soluționarea cauzei civile privind pe contestatorul în
contradictoriu cu intimata , având ca obiect *contestație decizie de
pensionare*.

La apelul nominal, făcut în ședință publică, nu au răspuns părțile.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier, care a învederat instanței următoarele:

- obiectul cererii este: contestație decizie de pensionare;
- cauza se află la primul termen de judecată;
- procedura de citare este legal îndeplinită.

Având în vedere că a fost solicitată judecarea cauzei în lipsă de către contestator, instanța procedează, conform art. 223 Cod procedură civilă, la judecarea cauzei în lipsa părților legal citate.

Instanța își stabilește competența potrivit art. 152 din Legea nr. 263/2010.

Instanța constată că a fost respectat termenul prevăzut de art. 127 din Legea nr. 260/2023 pentru formularea contestației, încuviințează, pentru contestator, proba cu înscrisurile depuse la dosar, constatând că intimata nu a depus întâmpinare.

Instanța reține că personalul silvic intră în categoria personalului plătit din fonduri publice, astfel că în cauză se va pune în discuție incidența O.U.G. nr. 62/2024 în sensul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la dispozițiile legale incidente în cauză.

Instanța va verifica obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție din dosarul nr. și fie va dispune suspendarea cauzei dacă va constata că chestiunea de drept solicitată a fi lămurită în acel dosar constă în faptul că dispozițiile din legea specială, respectiv art. 20 din Legea nr. 234/2019, nu pot fi aplicate pe motiv că nu au fost transpuse corelativ în art. 30 din Legea nr. 263/2010 privind locurile de muncă în condițiile speciale și beneficiile aferente acestora, fie va rămâne în pronunțare asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție.

TRIBUNALUL,

Deliberând asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe, la data de , sub nr. , reclamantul în contradictoriu cu pârâta a formulat contestație împotriva deciziei de respingere a pensiei pentru limită de vârstă nr. emisă de Casa Județeană de Pensii , solicitând:
- anularea Deciziei nr. prin care i-a fost respinsă cererea cu privire la acordarea pensiei pentru limita de vârstă, Decizie prin care nu a fost luată în calcul adeverința nr. eliberată de

, adeverință ce menționează faptul că activitatea desfășurată în perioada 25.03.1988 - 23.02.2024 a fost încadrată în locuri de muncă în condiții speciale;

- obligarea părâtei să emită o nouă decizie de pensionare luând în considerare Adeverința nr. , luându-se în considerare faptul că a desfășurat muncă în condiții speciale în perioada 25.03.1988 - 23.02.2024, aplicând-se în speța dispozițiile legale în materie legate de condițiile speciale de muncă, Legea 263/2010, Legea 234/2019 și OUG 59/2000;

- obligarea părâtei să plătească drepturile de pensie, începând cu data de 04.03.2024, conform art.104 alin.1 și art.105 alin.1 din Legea 263/2010;

- obligarea părâtei să emită o nouă decizie privind acordarea pensiei pentru limită de vârstă, decizie care să ia în calcul veniturile efectiv realizate conform cărții de muncă seria nr. , anexate, veniturile din perioada 25.03.1988 - 23.02.2024, așa cum reiese din adeverința numărul eliberată de și adeverința nr. eliberată de ;

- obligarea părâtei să ia în calcul la stabilirea stagiului de cotizare și perioada în care a satisfăcut serviciul militar, dar și diplomele de studiu anexate;

- obligarea părâtei ca în decizia de pensionare nou emisă să aplice și dispozițiile art.20 alin.2 și alin.3. din OUG 59/2000 și a Legii nr. 234/2019;

- obligarea părâtei să aplice prevederile art.20 alin.3 din OUG 59/2000, în consecința având în vedere faptul că a desfășurat munca în condiții speciale de muncă până în 23.02.2024 (conform adeverinței anexate) timp de 35 ani 11 luni, părâta să dispună reducerea vârstei standard de pensionare raportat la anii întregi lucrați, în speța la data emiterii adeverinței, 23.02.2024, avea 35 ani întregi lucrați în consecința o reducere cu 7 ani a vârstei standard de pensionare;

- obligarea părâtei să plătească drepturile de pensie cuvenite și să acorde majorarea punctajului lunar conform art. 100 din Legea nr. 263/2010,

- obligarea părâtei să plătească drepturile de pensie actualizate cu indicii de inflație;

- constatarea că perioada 25.03.1988-23.02.2024 reprezintă perioadă lucrată în condiții speciale de muncă, perioadă în care a desfășurat activitate în condiții speciale de muncă, conform OUG 59/2000, Legea 263/2010 și Legea 234/2019.

- cu cheltuieli de judecată în măsură opunerii

În motivarea acțiunii, reclamantul a arătat că este angajat al din data de până în prezent, din ca pădurar, conform cărții de muncă și adeverinței eliberate.

Având în vedere prevederile art.I pct.15 din Legea nr.234/2019 privind modificarea OUG nr.59/2000 în ceea ce privește Statutul personalului silvic s-a adresat Ocolului Silvic cu o solicitare, în urma căreia i-a fost eliberată Adeverința nr. . Ulterior după comunicarea adeverinței în 04.03.2024 s-a adresat cu o cerere Casei Județene de Pensii , prin care a solicitat acordarea pensiei pentru limita de vârstă, cerere față de care părâta i-a comunicat Decizia nr. prin care i-a fost respinsă cererea.

Consideră că părâta a procedat în mod greșit prin emiterea deciziei privind respingerea cererii de pensionare având în vedere următoarele:

În primul rând legat de motivele invocate de părâta prin decizie, legat de aplicabilitatea legii 234/2019 și OUG 59/2000 și nevalorificarea adeverinței nr.

Legea 234/2019 care reglementează prin pct. 15 modificarea art. 20 din OUG 59/2000 este o normă specială în raport cu norma generală, respectiv cu Legea 263/2010. În practica constantă a ÎCCJ s-a reținut că înlăturarea de la aplicare a legii generale ori de câte ori există o dispoziție specială într-o materie dată, nu trebuie să fie expresă, fiind de la sine înțeleasă, întrucât este consecința directă a principiului specialia generalibus derogant.

Rezultă că adeverințele emise de angajatori, care atestă condițiile de la locurile de muncă, sunt susținute legal de o prevedere specială, respectiv de art.20 din OUG 59/2000 astfel cum

a fost modificat prin Legea 234/2019 care are prioritate în fața legii generale cum este Legea 263/2010.

În al doilea rând solicită sa se aibă în vedere Decizia nr.36/2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție unde la punctul 115. Curtea are în vedere faptul că Legea nr. 234/2019 a prevăzut expres că locurile de muncă în care personalul silvic desfășoară anumite activități, enumerate limitativ în art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, reprezintă locuri de muncă în condiții speciale, iar perioadele în care personalul silvic a desfășurat activitățile respective reprezintă stagiul de cotizare realizat în condiții speciale de muncă, fără nicio altă trimitere la prevederi legale adiacente domeniului de interes în discuție, fără nicio referire la criterii și metodologii de încadrare a locurilor de muncă din care să rezulte caracterul special al condițiilor de muncă în care prestează activitatea acest personal de specialitate, se desprinde concluzia că, în ceea ce privește activitățile în discuție, nu există obligația angajatorului de a parcurge procedura metodologică prevăzută de Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003. Pentru considerente similare nu trebuie îndeplinite condițiile impuse de art. 30 din Legea nr. 263/2010, Legea nr. 234/2019 impunându-se ca lege specială ulterioară care derogă de la legea generală în materie.

În consecință, deși Legea 263/2010 nu prevede ca locurile de muncă în condiții speciale, locurile de muncă din cadrul silviculturii, având în vedere faptul că acestea sunt considerate în condiții speciale prin lege specială, aplicabilitatea „beneficiilor” condițiilor speciale este temeinică, legală dar și obligatorie.

Este total inadmisibil ca pârâta să aplice „facilitățile” muncii speciale doar în anumite situații, „considerând” oportuna defavorizarea silvicultorilor doar pentru simplul fapt că nu sunt introduși în cadrul exemplurilor enumerate în Legea 263/2010.

În cazul muncii prestate în condiții speciale este temeinic și legal ca prevederile legii în ceea ce privește această categorie de muncă să fie aplicate și în cadrul silvicultorilor.

Totodată, din faptul că legiuitorul face trimitere la activitățile desfășurate anterior, rezultă că este evidentă intenția acestuia ca cei care au lucrat în condiții speciale, inclusiv înainte de emiterea Legii nr. 234/2019, să beneficieze de reducerea vârstei de pensionare și de majorarea punctului de pensie, deși aceste locuri de muncă nu sunt evidențiate în cadrul Legii 263/2010 ca fiind în condiții speciale.

În perioada 25.03.1988-23.02.2024 a avut funcția de angajat
, a desfășurat muncă așa cum prevede Legea 234/2019
pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, în condiții speciale de muncă.

În aceste perioade conform Fisei postului, a desfășurat activitate de pază a fondului forestier, a fondurilor cinegetice și piscicole și a ariilor naturale protejate, a efectuat control silvic și cinegetic, a făcut exploatarea forestieră, lucrări specifice de teren în activitatea de fond forestier și împăduriri, în consecință a efectuat munca în condiții speciale, fiind îndeplinite prevederile OUG 59/2000 modificată prin Legea 234/2019. În consecință conform reglementărilor legale este îndreptățit ca pentru această perioadă conform alin. 2-4 ale art. 20 din OUG nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, alineate introduse prin art. I pct. 15 din Legea nr. 234/2019 (3) Perioadele în care personalul silvic a desfășurat activități în locuri de muncă încadrate în condiții speciale conform prezentei ordonanțe de urgență reprezintă stagiul de cotizare realizat în condiții speciale de muncă, determină reducerea vârstei standard de pensionare cu 1 an pentru fiecare 5 ani în care și-a exercitat profesia în locurile de muncă prevăzute la alin. (2), precum și majorarea punctajelor lunare de pensie, să beneficieze de reducerea vârstei standard de pensionare cu un an pentru fiecare 5 ani lucrați, mai mult decât atata și de majorarea punctajelor lunare de pensie.

Având în vedere toate acestea la data de 23.02.2024

i-a pus la dispoziție Adeverința nr. prin
care arată faptul că a lucrat în perioada 25.03.1988 - 23.02.2024 în condiții speciale de muncă, în conformitate cu prevederile art.20 alin 2, alin.3 și alin.4 din Statutul Persoanelor Silvice, respectiv

OUG 59/2000, modificata prin Legea 234 din 2019, această adeverință fiind eliberată în baza documentelor verificabile, aflate în arhiva angajatorului.

Mai mult decât atât, această funcție de pădurar presupune activitățile ce se încadrează tocmai în aceste condiții speciale, astfel cum sunt acestea definite și de art. 3 alin. 1 litera h) din Legea 263/2010, respectiv condiții care implică lucrul într-un mediu riscant, un risc evolutiv în exterior, indiferent de condițiile meteorologice, condiții care pot duce în timp la îmbolnăviri profesionale, cu consecințe asupra securității și sănătății în munca, astfel ca prin Legea 234/2019 au fost recunoscute aceste drepturi, astfel ca întreaga această perioadă trebuie să fie reținută de către pârâtă, în cadrul buletinului de calcul, ca fiind perioada desfășurată în condiții speciale de muncă, iar nu perioada desfășurată în condiții normale de muncă.

Totodată pentru această perioadă pentru munca desfășurată în condiții speciale de muncă, pârâta trebuia să facă aplicarea art. 20 alin 3 din OUG 59/2000 cât și prevederile art. 55 și art. 100 din Legea 263/2010, respectiv să aplice reducerea vârstei de pensionare a subsemnatului pentru limita de vârstă, precum și să facă majorarea punctajelor lunare realizate, fapt care din nou nu s-a întâmplat.

Pârâta în mod nelegal și netemeinic i-a respins cererea de pensionare motivând faptul că în speță se aplica Legea 263/2010 și nu prevederile Legii nr. 234/2019 sau OUG 59/2000.

Temeiul încadrării muncii în condiții speciale de muncă îl constituie o lege specială, Legea 234/2019 și OUG 59/2000, legi care vin în completarea Legii 263/2010, iar pârâta este obligată să le aplice.

Totodată, cu privire la aplicarea legii pentru perioada anterioară 2019, prevederile OUG 59/2000 și Legii 234/2019, respectiv art.20 alin.2,3 din OUG 59/2000 prevăd că „... (2) Locurile de muncă din domeniul silvicultură, care presupun desfășurarea a cel puțin uneia dintre următoarele activități: paza fondului forestier, a fondurilor cinegetice și piscicole și a ariilor naturale protejate; control silvic și cinegetic; exploatare forestiere; construcții forestiere; lucrări specifice de teren în activitatea de fond forestier și împăduriri, reprezintă locuri de muncă în condiții speciale, conform reglementărilor legale. (3) Perioadele în care personalul silvic a desfășurat activități în locuri de muncă încadrate în condiții speciale conform prezentei ordonanțe de urgență reprezintă stagiul de cotizare realizat în condiții speciale de muncă, determină reducerea vârstei standard de pensionare cu 1 an pentru fiecare 5 ani în care și-a exercitat profesia în locurile de muncă prevăzute la alin. (2), precum și majorarea punctajelor lunare de pensie.”

Nu se poate interpreta textul de lege sus-citat în sensul că ar exclude de la aplicare perioadele de activitate în locurile de muncă enumerate, anterioare intrării sale în vigoare. Dimpotrivă, indicând, prin utilizarea timpului trecut la modul perfect compus, despre „perioadele în care personalul silvic a desfășurat activități în locuri de muncă încadrate în condiții speciale conform prezentei ordonanțe de urgență” că „reprezintă stagiul de cotizare realizat în condiții speciale de muncă”, legiuitorul nu face decât să specifice modul de aplicare și interpretare corectă a legii sub chiar acest aspect, în limba română, modul perfect compus al timpului trecut transmițând ideea unei acțiuni realizate și terminate în trecut.

Reiese deci cu claritate că actul normativ recunoaște (acum, în prezent, adică la data intrării în vigoare a actului normativ) ca fiind încadrare în condiții speciale și perioadele anterioare intrării în vigoare a noii legi, cu condiția să se fi desfășurat (și în trecut) activități în locurile de muncă încadrate în condiții speciale conform acestei ordonanțe de urgență.

Această metodă de legiferare nu este nouă în materia recunoașterii grupelor de muncă condițiilor speciale-deosebite de muncă, nici în peisajul legislativ actual, nici în cel existent în trecut.

Astfel, Ordinul nr. 50/1990 pentru precizarea locurilor de munca, activităților și categoriilor profesionale cu condiții deosebite care se încadrează în grupele I și II de muncă în vederea pensionării tocmai o astfel de clarificare retroactivă aduce, cu privire la încadrarea în grupele de muncă a diferitelor categorii profesionale.

De asemenea, în legislația asigurărilor sociale de stat ulterioară momentului 1989, reglementarea condițiilor speciale/deosebite de muncă s-a făcut într-un ritm mai lent, iar dispozițiile legale au fost clare în a recunoaște retroactiv beneficiul acestei încadrări, pentru categoriile profesionale vizate. Astfel a fost, de exemplu, cazul Legii nr. 226/2006, emisă în completarea Legii nr. 19/2000 pentru situația specifică a încadrării unor locuri de muncă în condiții speciale, prin care sa statuat că „începând cu data de 1 aprilie 2001, sunt încadrate în condiții speciale locurile de muncă în care se desfășoară activitățile prevăzute în anexa nr. 1”, deci printr-o recunoaștere asumat retroactivă.

Tot astfel, H.G nr. 1.025 din 28 august 2003 privind metodologia și criteriile de încadrare a persoanelor în locuri de muncă în condiții speciale, emisă în temeiul și pentru punerea în aplicare a dispozițiilor art. 20 alin.3 din Legea nr. 19/2000, este acceptat jurisprudențial că se aplică de la data intrării în vigoare a Legii nr.19/2000, adică din 01.04.2001.

Prin urmare, principiul neaplicării retroactive a legii trebuie privit în sensul de a nu se impune sarcini, sau a nu se aplica efecte defavorabile cetățeanului, pentru trecut, în temeiul unei legi noi, nicidecum de a nu se recunoaște pentru trecut beneficii în favoarea acestuia.

În același sens au fost situațiile create pe marginea Legii nr. 104 din 27 martie 2003 privind manipularea cadavrelor umane și prelevarea organelor și țesuturilor de la cadavre în vederea transplantului, care la art. 22 statuează că „personalul care își desfășoară activitatea în serviciile de anatomie patologică și prosecturi ale spitalelor, (...) se încadrează în categoria locurilor de muncă în condiții deosebite de muncă”, acceptându- se jurisprudențial aplicarea acestor dispoziții legale și pentru perioada anterioară intrării în vigoare a legii, tocmai în considerarea faptului că activitatea medicilor legiști a fost aceeași și anterior, și ulterior adoptării Legii nr. 104/2003, astfel încât s-a considerat rațional a se socoti că dificultatea sporită a muncii, respectiv pericolele aferente acesteia, trebuie recunoscute și valorificate și pentru perioada anterioară datei intrării în vigoare a legii.

În acest sens trebuie interpretată interdicția constituțională reglementată la art. 15 alin. 2 din Constituție, unde se arată că „legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile”, fiind evident că interdicția este de a se dispune pentru trecut, în sensul de a se pune în sarcina cetățenilor anumite obligații care nu existau la acel moment, nicidecum de a se recunoaște beneficii în favoarea acestora.

Or, este evident că același lucru s-a urmărit și în cazul pădurarilor, ca și în cazul medicilor legiști, sau ca și în toate celelalte cazuri în care s-a recunoscut, la un moment dat, încadrarea în condiții speciale/deosebite de muncă a unor anumite activități, anume, acela de a se recunoaște și valorifica acele beneficii aferente desfășurării unei munci în condiții deosebite, care, în egală măsură (fie că a fost prestată ulterior adoptării legii de recunoaștere a condițiilor, fie că a fost prestată anterior acestui moment), a condus în concret la o erodare suplimentară a capacităților fizice și mentale ale lucrătorilor vizati față de lucrători care muncesc în condiții normale.

În partea ce prezintă ceea ce își propune proiectul de lege, se indică „recunoașterea activităților din domeniul silviculturii în categoria condițiilor speciale de muncă” iar nu „încadrarea” acestora în condiții speciale, fiind elocvent și sub acest aspect că intenția legiuitorului a fost de a se recunoaște o realitate existentă, iar nu de a se crea una nouă și care să nu fi existat anterior. În același sens, se specifică în continuare faptul că „perioadele în care personalul silvic a desfășurat activități în locuri de muncă încadrate în condiții speciale conform prezentei ordonanțe de urgență reprezintă stagiul de cotizare realizat în condiții speciale de muncă, determină reducerea vârstei standard de pensionare cu 1 an pentru fiecare 5 ani în care și-a exercitat profesia în locurile de muncă prevăzute la alin. (2), precum și majorarea punctajelor lunare de pensie”, reieșind și de aici din nou recunoașterea și pentru trecut a acestei încadrări.

Totodată, la data formulării cererii de pensionare, luna martie 2024 prevederile Legii 234/2019 erau în vigoare, iar aceasta lege nu distinge, așa cum în mod neîntemeiat arată pârâta, faptul ca prevederile acestei legi se aplica doar pentru munca prestată după data de 16 decembrie 2019. Conform prevederilor Art.20 din Legea 234/2019 având în vedere faptul ca a desfasurat

activitate în condiții speciale de muncă este îndreptătit să beneficieze de reducerea vârstei standard de pensionare cu un an pentru fiecare 5 ani lucrați, mai mult decât atât și este îndreptățit să beneficieze de majorarea punctajelor lunare de pensie.

În consecința prevederilor Legii 234/2019 nu se aplică doar pentru anii efectiv lucrați ce vor urma, prevederile Legii 234/2019 se aplică de la data intrării în vigoare, 16 decembrie 2019, fără a fi nesocotit principiul neconstituțional al neretroactivității legii, în situația în care titularul face dovada îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege pentru calcularea pensiei în sensul celor prevăzute, (vz. Decizia nr.7035/R din 2 decembrie 2009 CA București) în situația sa, arătând faptul că a desfășurat activitatea în condiții deosebite de muncă, așa cum prevede art.20 din Legea 234/2019, având în vedere fișa postului, adeverința de la locul de muncă și caracteristicile meseriei sale și adeverinței emise de angajator nr.1184/23.02.2024.

Din interpretarea acestor dispoziții legale, rezultă intenția legiuitorului de a încadra, ope legis, locurile de muncă enumerate expres și limitativ la art. 20 alin. 2 în locuri de muncă în condiții speciale.

Această concluzie rezultă din interpretarea gramaticală a dispozițiilor legale citate anterior, precum și din aplicarea principiului „actus interpretandus est potius ut valeat quam ut pereat”. Această regulă fundamentală de interpretare juridică arată că orice normă de drept se interpretează în sensul în care textul de lege poate produce efecte juridice, iar nu în cel în care nu poate produce astfel de efecte.

Totodată, din dispoziții legale ale Legii 234/2019 art.2 și art.3 dar și din faptul că legiuitorul face trimitere la activitățile desfășurate anterior, rezultă că este evidentă intenția acestuia ca cei care au lucrat în condiții speciale, inclusiv înainte de emiterea Legii nr. 234/2019, să beneficieze de reducerea vârstei de pensionare și de majorarea punctului de pensie.

Prin urmare, nu pot fi reținute susținerile părții din cadrul Deciziei de respingere a cererii de pensionare, potrivit căreia, Legea nr. 234/2019, prin care a fost modificat art. 20 din OUG nr. 59/2000 nu produce efecte deoarece Legea 263/2010 este doar o lege generală, iar legea specială are întâietate.

Iar în ceea ce privește dispozițiile art. 20 alin. 2 din actul normativ menționat mai sus solicită a se constata faptul că cel puțin una din activitățile desfășurate, respectiv paza fondului forestier, reprezintă un loc de muncă în condiții speciale, astfel că se poate dispune în favoarea sa aplicarea dispozițiilor art. 20 alin. 3 din OG nr. 59/2000, așa cum a fost modificat prin Legea nr. 234/2019.

Totodată, dacă s-ar invoca principiul neretroactivității legii, arătându-se faptul că legea se aplică doar pentru viitor, solicită a se constata faptul că Legea 234/2019 nu retroactivează în aplicarea sa, prin aplicarea ei în situația lui, și nu încalcă drepturile câștigate, întrucât aceasta doar modifică pentru viitor o situație juridică născută anterior, reglementările sale fiind aplicate numai de la data intrării în vigoare și doar pentru viitor.

În situația de față, a desfășurat o activitate care prin efectul Legii 234/2019 este încadrată în activitate în condiții speciale, a formulat cererea de pensionare în luna martie 2024, la data formulării cererii îndeplinea cerințele Legii 243/2019, legea fiind deja în vigoare.

Totodată, solicită a se avea în vedere și Decizia nr.36 din 15 mai 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție. În minuta acesteia se arată „Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea - Secția I civilă, în dosarul nr. 3678/111/2021, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile privind interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 427/2001, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 234/2019 și, în consecință, stabilește că: Locurile de muncă din domeniul silvicultură, în care se desfășoară activitățile menționate la art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, se încadrează ope legis în condiții speciale. Personalul silvic care a desfășurat activitățile indicate la art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, anterior intrării în vigoare a Legii nr.

234/2019, beneficiază de încadrarea locului de muncă în condiții speciale și de drepturile prevăzute la art. 20 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000. Obținerea beneficiilor prevăzute de art. 20 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 la data deschiderii drepturilor de pensie nu este condiționată de plata contribuțiilor de asigurări sociale, iar dovada acestora nu trebuie să rezulte din declarația nominală de asigurare pentru perioada ulterioară datei de 1 aprilie 2001. Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă. Pronunțată în ședință publică astăzi, 15 mai 2023.”

În ceea ce privește reducerea vârstei standard de pensionare, se aplică prevederile art. 20 alin. 3 din OG. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, pentru perioada desfășurată în condiții speciale de muncă silvicultură de 35 ani 11 luni (la data de 23.02.2024)

”(3) Perioadele în care personalul silvic a desfășurat activități ”în locuri de muncă încadrate în condiții speciale conform prezentei ordonanțe de urgență reprezintă stagiul de cotizare realizat în condiții speciale de muncă, determină reducerea vârstei standard de pensionare cu 1 an pentru fiecare 5 ani în care și-a exercitat profesia în locurile de muncă prevăzute la alin. (2), precum și majorarea punctajelor lunare de pensie”, rezultând o reducere a vârstei de pensionare de 7 ani raportat la cei 35 ani întregi lucrați în condiții speciale.

Dar solicită a se avea în vedere și faptul ca sunt aplicabile în speța prevederile art. 60 alin. 1 din Legea nr. 263/2010, conform căroră fracțiunea de an de stagiul de cotizare realizată în condiții speciale de muncă, pentru care nu se acordă reducerea vârstei standard de pensionare conform prevederilor art. 55 alin. (1) lit. b), poate fi cumulată cu perioadele de stagiul de cotizare realizate în condiții deosebite, astfel că cele 2 luni și 13 zile lucrate în condiții speciale ar fi trebuit valorificate în condiții deosebite de muncă în vederea reducerii vârstei standard de pensionare.

”(1) Fracțiunea de an de stagiul de cotizare realizată în grupa I și /sau condiții speciale de muncă, pentru care nu se acordă reducerea vârstei standard de pensionare conform prevederilor art. 55 alin. (1) lit. b), poate fi cumulată cu perioadele de stagiul de cotizare realizate în condiții deosebite de muncă în vederea reducerii vârstei standard de pensionare conform prevederilor art. 55 alin. (1) lit. a).” iar art 51, art. 55 alin. 1 lit. a din Legea nr. 263/2010 potrivit căroră persoanele care au realizat stagiul complet de cotizare au dreptul la pensie pentru limită de vârstă, cu reducerea vârstelor standard de pensionare: ”a) conform tabelului nr. 1, în situația persoanelor care au realizat stagii de cotizare în condiții deosebite de muncă”.

În drept, a invocat art. 3 alin. 1 litera h), art. 17 alin. 1), art. 18, art. 29 alin. 1, art. 55 alin. 1, art. 100, din Legea 263/2010 art. 139 alin 1 din Legea 127/2019, art. 20 alin 2 și 3 din Legea 234/2019, OUG nr.59/2005 și art. 453 C.pr.civ.

În probatiune, a anexat înscrisuri.

Acțiunea este scutită de la plata taxei judiciare de timbru.

Pârâta nu a formulat întâmpinare, în termenul legal.

Tribunalul constată incidența în cauză a prevederilor OUG nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale, astfel că va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizat.

În ceea ce privește domeniul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, la art. 1 se prevede că acest act normativ se aplică în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale ori de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, precum și în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze.

Referitor la condițiile de admisibilitate a sesizării, art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 prevede următoarele: "Dacă, în cursul judecării proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată."

Se constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 instituie o procedură specială privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, astfel că dispozițiile sale se aplică cu prioritate, potrivit principiului *specialia generalibus derogant*, urmând a se completa, în mod corespunzător, cu prevederile Codului de procedură civilă, astfel cum se arată la art. 4 ("dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență se completează cu cele ale Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă (...), precum și cu celelalte reglementări aplicabile în materie").

În acest context normativ, se reține că sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, formulată în temeiul prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, trebuie să îndeplinească, în mod cumulativ, următoarele condiții de admisibilitate:

(i) existența unei cauze în curs de judecată, care să privească fie stabilirea și/sau plata drepturilor salariale/de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, fie stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze;

(ii) instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în primă instanță sau în calea de atac;

(iii) soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept;

(iv) chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

În cauza de față, în Decizia nr. _____ privind respingerea pensiei pentru limită de vârstă contestată de reclamantul _____, Casa Județeană de Pensii _____ a motivat că "adeverința nr. _____, emisă de _____, nu poate fi valorificată întrucât drepturile de pensie pot fi stabilite și reglementate de legislația privind sistemul public de pensii, în speță Legea nr. 263/2010, iar prevederile art. 20 din Legea nr. 234/2019 nu sunt transpuse corelativ în prevederile Legii nr. 263/2010 (art. 30 privind locurile de muncă în condiții speciale și beneficiile aferente acestora). Casa Județeană de Pensii are obligația respectării prevederilor exprese din Legea nr. 263/2010".

Tribunalul reține ca fiind îndeplinite toate condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, respectiv:

(i) existența unei cauze în curs de judecată, care privește stabilirea și plata drepturilor la pensie ale personalului silvic, acesta făcând parte din categoria personalului plătit din fonduri publice;

(ii) instanța judecă în primă instanță;

(iii) soluționarea pe fond a cauzei depinde de lămurirea următoarei chestiuni de drept: "Dacă art. 20 din OUG nr. 59/2000, așa cum a fost modificat prin Legea nr. 234/2019, permite valorificarea de către casa de pensii a perioadei în care personalul silvic a fost angajat cu contract individual de muncă drept o perioadă lucrată într-un loc de muncă în condiții speciale în lipsa

transpunerii acestei reglementări în art. 30 din Legea nr. 263/2010 și dacă soluția este aceeași după intrarea în vigoare a Legii nr. 360/2023, indiferent de data depunerii cererii la casa de pensii”.

Aceasta deoarece Casa Județeană de Pensii a invocat în motivarea deciziei contestate de reclamant că prevederile art. 20 din Legea nr. 234/2019 nu sunt transpuse corelativ în prevederile Legii nr. 263/2010, lăsându-le, din acest motiv, neaplicate.

(iv) chestiunea de drept nu a făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Este adevărat că Înalta Curte de Casație și Justiție a pronunțat Decizia nr. 36/2023 fiind sesizată ”în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept vizând modul de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 20 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 427/2001, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 234/2019 (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000), în sensul de a se stabili:

- dacă personalul silvic care a desfășurat, anterior intrării în vigoare a Legii nr. 234/2019 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 59/2000 privind Statutul personalului silvic (Legea nr. 234/2019), activitățile indicate la art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 beneficiază de încadrarea locului de muncă în condiții speciale și de drepturile prevăzute la alin. (3) al aceluiași articol, respectiv dacă efectele actului normativ se produc și pentru trecut;

- dacă obținerea beneficiilor prevăzute de art. 20 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 la data deschiderii drepturilor de pensie este condiționată de plata contribuțiilor de asigurări sociale, iar dovada acestora trebuie să rezulte din declarația nominală de asigurare pentru perioada ulterioară datei de 1 aprilie 2001;

- dacă locurile de muncă din silvicultură, în care se desfășoară activitățile menționate la art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, se încadrează ope legis în condiții speciale sau numai după metodologia prevăzută de Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003 privind metodologia și criteriile de încadrare a persoanelor în locuri de muncă în condiții speciale, cu modificările și completările ulterioare (Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003).”

Totuși, chestiunea de drept invocată în cauza de față nu a făcut obiectul sesizării anterioare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, chiar dacă argumentele din decizia susmenționată fundamentează și soluția din speța prezentă.

Asupra chestiunii de drept dacă reglementarea specială privind locurile de muncă din silvicultură, în care se desfășoară activitățile menționate la art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, încadrate *ope legis* în condiții speciale, poate fi aplicată chiar dacă nu este preluată în art. 30 din Legea nr. 263/2010, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a fost sesizată, dacă se compară obiectul celor două sesizări.

Or, aceasta este motivarea din decizia emisă de Casa Județeană de Pensii și contestată de reclamantul .

Punctul de vedere al tribunalului cu privire la chestiunea de drept în cauză este acela că locurile de muncă în condiții speciale nu sunt reglementate exclusiv de art. 30 din Legea nr. 263/2010, ci pot fi reglementate de legi speciale, care se aplică distinct și independent, fără a fi necesară preluarea reglementării speciale în enumerarea limitativă conținută de norma generală.

Având în vedere faptul că Legea nr. 234/2019 a prevăzut expres că locurile de muncă în care personalul silvic desfășoară anumite activități, enumerate limitativ în art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, reprezintă locuri de muncă în condiții speciale, iar perioadele în care personalul silvic a desfășurat activitățile respective reprezintă stagiul de cotizare realizat în condiții speciale de muncă, fără nicio altă trimitere la prevederi legale adiacente domeniului de interes în discuție, fără nicio referire la criterii și metodologii de încadrare a locurilor de muncă din care să rezulte caracterul special al condițiilor de muncă în care prestează activitatea acest personal de specialitate, se desprinde concluzia că, în ceea ce privește activitățile în discuție, nu

există obligația angajatorului de a parcurge procedura metodologică prevăzută de Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003.

Pentru considerente similare nu trebuie îndeplinite condițiile impuse de art. 30 din Legea nr. 263/2010, Legea nr. 234/2019 impunându-se ca lege specială ulterioară care derogă de la legea generală în materie.

Prevederile stipulate la art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000 realizează astfel *ope legis* o încadrare efectivă în condiții speciale a unor locuri de muncă dintr-un domeniu ocupațional determinat, textul de lege făcând referire expresă la locurile de muncă din domeniul silvicultură, fiind apoi enumerate activitățile ce determină după sine reținerea condițiilor speciale.

Acestea constituie dispoziții speciale, derogatorii de la dreptul comun, de încadrare a unor locuri de muncă în condiții speciale, nemaifiind deci necesară parcurgerea procedurii reglementate de Hotărârea Guvernului nr. 1.025/2003.

La elaborarea Legii nr. 234/2019 s-a urmărit compensarea pentru viitor a inconvenientelor rezultate din desfășurarea activității profesionale în locuri de muncă pe care legiuitorul le încadrează ca fiind *ope legis* activități profesionale în condiții speciale, determinate de inconvenientele pe care le presupune desfășurarea unor activități profesionale prin asumarea pe o perioadă îndelungată de timp a unor sarcini cu risc profesional extrem de ridicat, determinând afectarea sănătății persoanelor angajate în asemenea locuri de muncă.

Indicând în mod expres faptul că ”perioadele în care personalul silvic a desfășurat activități în locuri de muncă încadrate în condiții speciale conform prezentei ordonanțe de urgență reprezintă stagiul de cotizare realizat în condiții speciale de muncă”, rezultă că actul normativ recunoaște (la data intrării sale în vigoare) ca fiind încadrate în condiții speciale și perioadele anterioare intrării în vigoare a noii legi, cu condiția să se fi desfășurat (și în trecut) activități în locurile de muncă încadrate în condiții speciale conform acestei ordonanțe de urgență.

Această modalitate de legiferare nu este nouă în domeniul recunoașterii grupelor de muncă/a condițiilor speciale sau deosebite de muncă, nici în contextul legislativ actual, nici în trecut.

De altfel, în acest sens a statuat Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 36/2023.

Totuși, chestiunea de drept invocată în cauza de față nu a făcut obiectul sesizării anterioare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, chiar dacă argumentele din decizia susmenționată fundamentează și soluția din speța prezentă. Asupra chestiunii de drept dacă reglementarea specială privind locurile de muncă din silvicultură, în care se desfășoară activitățile menționate la art. 20 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2000, încadrate *ope legis* în condiții speciale, poate fi aplicată chiar dacă nu este preluată în art. 30 din Legea nr. 263/2010, Înalta Curte de Casație și Justiție nu s-a pronunțat, iar aceasta este motivarea din decizia emisă de Casa Județeană de Pensii și contestată de reclamantul

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DISPUNE**

În temeiul art. 2 alin. 1 din O.U.G. nr. 62/2024, solicită Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea o rezolvare de principiu următoarei chestiuni de drept:

“Dacă art. 20 din O.U.G. nr. 59/2000, așa cum a fost modificat prin Legea nr. 234/2019, permite valorificarea de către casa de pensii a perioadei în care personalul silvic a fost angajat cu contract individual de muncă drept o perioadă lucrată într-un loc de muncă în condiții speciale în lipsa transpunerii acestei reglementări în art. 30 din Legea nr. 263/2010 și dacă soluția este aceeași după intrarea în vigoare a Legii nr. 360/2023, indiferent de data depunerii cererii la

casa de pensii”.

În temeiul art. 2 alin. 3 din O.U.G. nr. 62/2024, suspendă judecata contestației formulate de contestatorul

, în contradictoriu cu pârâta

, până la pronunțarea hotărârii

prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Cu drept de recurs pe toată durata suspendării.

Cererea de recurs se depune la Tribunalul Neamț, sub sancțiunea nulității.

Pronunțată, azi, 28.10.2024, prin punerea soluției la dispoziția părților prin intermediul grefei instanței.

Președinte,

Asistenți judiciari,

Grefier,

Red. ./ tehored. – 26.11.2024
5 ex.